

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἄρξην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία... δρ. 8,—

Ετησία... φρ. 10,—

Εξαμήνιος... > 4,50

Εξαμήνιος... > 5,50

Τριμήνιος... > 2,50

Τριμήνιος... > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκατὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 8

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ἂν καὶ ἐχθρευόμενος τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, διότι αὐτοῦ ἐσκότωσε τὸν πατέρα, πείθεται ἐπιτέλους νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ εἰσαχθῇ πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν σχολὴν τῶν παίδων τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τὴν χήραν Ἰωσηφίναν Μπωαρναί, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θάναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκτὸς γαλλικῶν στρατευμάτων. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὁ Ἐκτωρ, τὸ κακὸτροπὸν σκυλάκι τῆς Ἰωσηφίνας, δεικνύει πολὺ ἐχθρικὰς διαθέσεις πρὸς τὸν γαμβρὸν καὶ τὸν ἐμποδίζει μετὰ δαγκάματα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἰδιαιτέρως δωμάτια τῆς κυρίας του. Ὁ Βοναπάρτης ὑπώνει τὴν πτέραν διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐν βλέμματι τῆς Ἰωσηφίνας τὸν συγκρατεῖ.

Συγχρόνως ἡ νύμφη ὤρμησε πρὸς τὸν μικρὸν ἀγαπημένον τῆς σκύλον, τὸν ἐσέκλωσε εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Οὐδὲν ντρέπεσαι! τῷ ἔλεγε μετὰ παιδικὸν ὕφος· κακέ, ποῦ ἐδάγκασες τὸν πάγκη σου!...

Ὁ Βοναπάρτης δὲν εἶπε τίποτε, διὰ νὰ μὴ δυσχεραστῇ τὴν σύζυγόν του, καὶ εἰσῆλθε· κατόπιν τῆς Ἰωσηφίνας καὶ τοῦ Ἐκτορος, εἰς τὸ δωμάτιον, τριῶν τὴν κνήμην, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ μυτερά δόντια τοῦ σκύλου εἶχον εἰσχωρήσῃ, γιὰ καλὰ.

Ὁ Λουδοβίκος, ὁ ὁποῖος παρεκολούθησεν αὐτὴν τὴν σκηνήν, εὐχαριστήθη πολὺ. Ὁ Ἐκτωρ, διὰ τὸν ὁποῖον ἕως τότε δὲν εἶχε δεῖξῃ μεγάλην ἀγάπην, ὑψώθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐκτίμησίν του.

— Νὰ λοιπὸν καὶ ὁ σκύλος, ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Βοναπάρτην περισσότερο ἀπὸ ἐμέ! ἐσυλλογίζετο χαρούμενος, ἐπιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐπειτα, ἐνθυμηθεὶς τί τῷ εἶχεν εἰπῇ πρὸ ὀλίγου ὁ στρατηγός, προσέθεσε μετὰ στεναγμόν:

— Ἐχει τύχην αὐτός! δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κολουθήσῃ τὸν ἐχθρόν του εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, τὸ ἀπό-

γευμα, εἰς τὰς δύο, μία μεγάλη ταξιδιωτικὴ ἄμαξα ἐστέκετο πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Σαντράιν. Ἀπὸ πάνω, τὸ φορτίον τῶν ἀποσκευῶν, σκεπασμένον μετὰ χυλιδρόπανον, ἐφθάνεν εἰς τὸ ὕψος τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος.

Μόλις εἶδαν εἰς τὴν γειτονειάν τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἄμαξαν, οἱ χαῖροι ἐμαζεύθησαν εἰς τὸ πεζοδρόμιον διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχωρήσιν τοῦ στρατηγοῦ Τρυγῆ-τοῦ, — διότι οὕτως ἐνόμαζεν ἀκόμη ὁ λαὸς τὸν Βοναπάρτην. Μεταξὺ δὲ τῶν

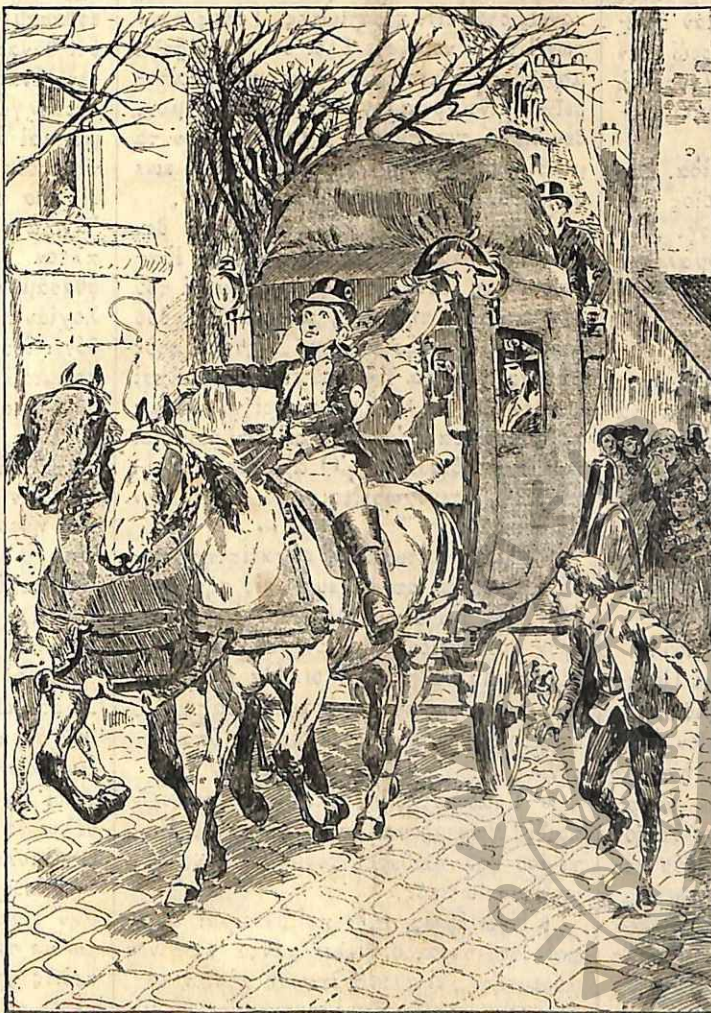
περιέργων, εὐρίσκοντο φυσικὰ εἰς τὴν πρώτῃν γραμμὴν ἡ χήρα Κορμά, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ Δεσπρῶ.

Τὴν προτεραίαν ὁ Λουδοβίκος ἐπῆγε καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, διότι ἡ ὑπηρεσία του ὡς παιδὸς τοῦ στρατοῦ ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὸ ἴδιον πρωτὶ εἶχεν ἐνδυσθῇ τὴν στολὴν του εἰς τὸν στρατῶνα Ποπενκούρ. Λευκὸν πανταλόνι, ἄσπρες γνέτες μακρυές, δίκωχον καπέλλον καὶ κοντὸν ἀμπέχονον κυανοῦν.

Μετὰ τὴν ἀντιπάθειάν του πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ὁ Λουδοβίκος ἐκυττάζετο εἰς τοὺς καθρέπτας καὶ ἐβλεπεν ὅτι ἡ στολὴ ἐκείνη, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοῦ ἐπῆγγαιεν ἄσχημα.

Εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ κρατῇ εἰς τὸ ταξίδι τὸ χάλκινον καλαμάρι καὶ τὴν θήκην μετὰ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας, διότι ἡμποροῦσε νὰ τοὺς χρειασθοῦν κάθε στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον ὁ Βοναπάρτης καὶ οἱ ὑπασισταὶ του.

Εἰς τὰς δύο ἀκριβῶς, ἡ κυκλιδωτὴ ἐξώθυρα τοῦ μεγάρου ἠνοιχθῇ καὶ ὁ Βοναπάρτης ἐξῆλθε μετὰ τὴν Ἰωσηφίναν ἅλᾳ μ. π. ρ. α. ο. Ἡχο-

α' Ὃταν ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του... (Σελ. 62, στ. α').

λούθουν οι δύο υπασπιστάι του Ζυνώ και Μαρκών, και ο γραμματέας του Μπουρ-ριέν.

Ο Λουδοβίκος, κρατών το καλάμαρι και την θήκη με τους χάρτες, ήρχετο τελευταίως. Είδεν άμέσως την μητέρα του και τους φίλους του, οι όποιοι τῷ ένευαν από το πεζοδρόμιον και ήθέλησε να τρέξη να τους άποχαιρετήσει ακόμη μίαν φοράν· άλλ' ήδη ο Βοναπάρτης με την άκολουθίαν του είχαν ανέλθῃ εἰς την άμαξαν. Ο Λουδοβίκος, ο όποιος θα έ-κάθητο παρά το εδῶλιον τοῦ άμαξήλα-του, έσπευσε νάναρριξηθῇ εἰς την θέσιν του, και από εκεί έστειλε τὸν τελευταίον άποχαιρετισμὸν πρὸς τοὺς προσελθόν-τες, τοὺς όποιους άπεχωρίζετο ἴσως διά πολὺν καιρόν, ἴσως και διά παντός... Κανείς δὲν ήξεύρει ἂν θα γυρίσῃ όταν φεύγῃ διά τὸν πόλεμον, έστω και ἂν εἴνε ακόμη παῖς τοῦ στρατοῦ. Διά τοῦτο άνάμεσα από δάκρυα, τὰ όποια ήγωνί-ζετο νὰ συκρατήσῃ, ο μικρὸς έδλεπε τὴν Λευκοθέαν, ἡ όποια τῷ έστέλλε φιλήματα με χάριν μικρᾶς ώραιας χο-ρευτρίας, και τὸν Δεπρεώ, ο όποιος προσπαθεῖ νὰ εκτελέσῃ χορευτικά βή-ματα ἐν τῷ μέσω τοῦ πλήθους.

Η κυρία Κορμά έλλαιε. Βλέπουσα ἐν τούτοις τὸ μονάκριβόν της με τόσον ώραιάν στολήν και εἰς τόσον ώραιάν άμα-ξαν, έσυλλογιζέτο ότι ο Δεπρεώ δὲν εἶχεν ἄδικον ποῦ τὴν συνεδούλευσε νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ στρατηγῶς Βο-ναπάρτου.

Κάποιος σκύπτει από τὴν θυρίδα. Εἴ-νε ο υπασπιστής Μαρκών, ο όποιος δια-τάσσει τὸν άμαξήλατὴν νὰ κινήσῃ. Αὐ-τὸς μαστιγώνει έλαφρά τοὺς ρωμαλέους ἵππους, και ή βάρεια άμαξα με φοβερόν κρότον προχωρεῖ.

Όταν επέρασαν εμπρὸς από τοὺς ἰδι-κούς του, ο Λουδοβίκος έσκυψε και, φω-νάζων με ὄλην του τὴν δύναμιν, διά νὰ κατισχύσῃ τοῦ θορύβου, εἶπε πρὸς τὴν Λευκοθέαν.

— Έννοια σου και γρήγορα θὰ σοῦ φέρω τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης.

— Καὶ νὰ μὲς γράφῃς! έσύστησεν ο Δεπρεώ.

— Χωρὶς ἄλλο!

— Στὸ καλὸ! με τὴν εὐχή μου!..

Εἰς τὴν στροφήν τοῦ δρόμου, ο Βονα-πάρτης επρόβαλεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς άμαξῆς, διά νὰ στείλῃ τελευταίον άπο-χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Ἰωσηφίαν, ἡ όποια σκεδὸν με άδιαφορίαν ένύπτταξεν άπερ-χόμενον τὸν σύζυγον αὐτόν, τὸν όποιον ἐν τούτοις είχαν ύπανδρευθῇ πρὸ δύο μό-λις ἡμερῶν.

Ο Έκτωρ εξέδῃλωνε τὴν χαράν του γαυγίζων άδιακόπως όπισθεν τῆς άμα-ξῆς, ἡ όποια έφερε τὸν Βοναπάρτην πρὸς τοὺς θριάμβους τῆς πρώτης ἐπὶ τὴν Ἰ-ταλίαν ένστρατείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο Λουδοβίκος Κορμάς, παῖς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, πρὸς τὴν μη-τέρα του, ὁδὸς Ἀρίου Όρωρίου, εἰς Παρισίους.

» Ἀγαπητῇ μου μητέρα,

— Επωφελοῦμαι τοῦ ταχυδρόμου, τὸν όποῖον στέλλει ο Βοναπάρτης πρὸς τὴν πολιτίδα Ἰωσηφίαν από τὸν σταθμὸν τοῦ Σαντώ, διά νὰ σὰς πληροφορήσω ὅ-λους περὶ τοῦ ταξιδίου. Πηγαίνομεν πολὺ γρήγορα. Φαίνεται ότι ο στρατη-γὸς βιάζεται νὰ φθάσῃ. Κάθημαι πολὺ άσχημα εἰς τὸ σκαμνί μου, άνάμεσα σὲ μίαν μεγάλη βαλίτζα, ποῦ τὴν έχω ἐστὴν πλάτῃ, και σ' ἓνα μεγάλο σεντούκι, ποῦ με άναγκάζει νὰ έχω μαζεμένα τὰ πό-δια μου και νὰ μουδιάζω. Δὲν στεκόμε-θα παρά ὅσον διά νὰ σάγωμεν κάτι τι και νάλλαξωμεν ἄλογα. Όσῳ συλλογίζο-μαι, ότι ἐκτὸς ἡμέρας θὰ ζήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ και ότι κάθε στιγμὴ με άπομακρύ-νει περισσότερον από τοὺς άγαπητούς μου, ποῦ τοὺς ἄφισα διά νακολουθήσω αὐτὸν τὸν Βοναπάρτην, τὸν έχθρόν μου, ποῦ ἔρχεται συχνά νὰ κλαίω. Κρατιέ-μαι ὁμως, διότι εἴνε γελοῖον νὰ κλαίῃ κανεὶς όταν εἴνε στρατιώτης. Τέλος πάν-των! ἄφοῦ νομίζετε ὅλοι ότι τὸ ταξιδί-μου αὐτὸ με τὸν κακὸν στρατηγὸν εἴμπο-ρεῖ νὰ εἴνε χρήσιμον διά τὸ μέλλον μου, δὲν λέγω πιά τίποτε. Τρίβω μόνον τὰ μουδιασμένα μέλη μου, πεζεύω ὅπου εἴνε ἀνήφορος διά νὰ τρέξω, και ὑπομένω.

Πρὸς τὸ παρὸν ο Βοναπάρτης δὲν φροντίζει καθόλου γιὰ μένα και ἂν ἐξα-κολοθήσῃ ἔτσι, φοβοῦμαι ότι μαζί του δὲν θὰ κάμω τὴν τύχη μου. Μόνον δύο φορές μ' ἐφώνασε και μοῦ ἐζήτησε τοὺς χάρτες. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε και ἔκαμεν ὡς νὰ μὴ με γνωρίζῃ. Μένει πάντοτε μέσα εἰς ἡμάξιν και δὲν φαίνεται καθόλου εὐδιάθετος. Ο ἡμαξῶς μοῦ εἶ-πεν, ότι στενοχωρεῖται ποῦ ἄφησε τὴν Ἰωσηφίαν.

«Έμαθα κάτι ποῦ μ' εὐχαρίστησε πολ-λύ. Φαίνεται ότι θὰ εὔρω εἰς τὴν Ἰτα-λίαν τὸν Εὐγένιον Μπωαρναί, τὸν μι-κρόν μου κύριον, με τὸν όποιον, καθὼς ξέρετε, εἴμεθα πολὺ φίλοι. Θα ἔλθῃ, νὰ μὲς συναντήσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας και ο στρατηγὸς θὰ τὸν προσλάβῃ, ὡς υπασι-στήν.

«Υπασπιστής! δεκαπέντε χρονῶν παιδί! Φαντάζομαι τὴν χαράν τοῦ Εὐ-γενίου ποῦ ἐπιθυμεῖ τόσον πολὺ νὰ γί-νῃ στρατιωτικός.

«Έγὼ ὁμως, ὅσον και ἂν εἴμαι τώρα παῖς τοῦ στρατοῦ, θέλω πάντα νὰ γίνω χορευτής, και ἅμα τελειώσῃ αὐτὴ ἡ έν-στρατεία, ἐλπίζω ότι ο στρατηγὸς θὰ με ἀφίσῃ νὰ γυρίσω εἰς Παρίσι, ὅπου θὰ ε-

ξακολουθήσω τὰ μαθήματά μου με τὸν καλὸν μου κύριον Δεπρεώ. Ἀλλὰ τὸν έχω λιγάκι εἰς στομάχι, ἐπειδὴ σ' ἐ-συνούλευσε νὰ με στείλῃς με τὸν Βονα-πάρτη.

«Σαγαπῶ και σὲ καταφιλῶ.

Ο υἱός σου

«Λουδοβίκος»

«Υ. Γ.—Μὴν άνυσυγῆς! θὰ βάλω, καθὼς σοῦ ὑποσχέθηκα, τὲς μάλλινες κάλτσες ποῦ μοῦ ἐπέλεξες· ἀλλὰ δὲν κά-μνει κρῦο καθόλου.»

Ο Λουδοβίκος, παῖς τοῦ στρατοῦ, πρὸς τὸν πολιτὴν Δεπρεώ, χοροδιδά-σκαλον, ὁδὸς Βανταδούρ, εἰς Παρι-σίους.

«Ἀγαπητέ μου διδάσκαλε,

»Θέλω νὰ σὰς γράψω ἓνα έντεταμέ-νον γράμμα, πρῶτον διότι έχω πολλὰ νὰ σὰς πῶ, και ἔπειτα διότι ξεύρω ότι θὰ τὸ διαβάσῃς εἰς τὴν Λευκοθέαν.

«Ερθάσαμεν εἰς τὸ τέμαρ τοῦ τα-ξειδίου μας, δηλαδή συνηγήσαμεν τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὰ ὑψηλά ὄρη ποῦ λέγονται Ἀλπεις. Εἴνε τὰ ὠραιότερα ζουνα ποῦ εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου. Μοιά-ζουν με σοῦ - ἄλ-λ-α - κ-ρέ-μ, σκεπα-σμένα από πάνω με ψιλὴ ζάχαρι. Όταν εφθάσαμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ένόμισα ότι θάναυθαυώμεν. Ἀλλὰ ποῦ! Ποτέ δὲν άναπαύεται κανεὶς με αὐτὸν τὸν στρατηγόν! Ἀμέσως πάλιν ἐξεκινήσα-μεν και από φρικτοὺς δρόμους, πότε ἀ-νήφορους πότε κατήφορους, εφθάσαμεν εἰς ἓνα τόπον ποῦ λέγεται Μοντενόττε.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, ότι δὲν εἴμαι πλέον με τὸν Βοναπάρτην. Μόλις ε-φθάσαμεν, με παρέδωσαν εἰς ἓνα γερῶ-λογίαν ποῦ τὸν λέγουν Πιλοῦ και διευ-θύνει τοὺς παῖδας τοῦ στρατοῦ. Εἴμεθα καμμιὰ δεκαριά. Ο Πιλοῦ μὲς κάμνει γυμνάσια και ἓνας άξιωματικός, πολὺ εὐγενής, μὲς κάμνει μαθήματα αρίθμη-τικῆς και γραμματικῆς καθημερινῶς.

«Δὲν εἴμαι καθόλου δυσηρεστημένος ποῦ ἤρσα ἐδῶ συντρόφος τῆς ἡλικίας μου. Ο άξιωματικός ποῦ μὲς διδάσκει εἴνε πολὺ εὐχαριστημένος μαζί μου. Λέ-γει πῶς ἔκαμα κηῶλα μεγάλας προ-όδους εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Ἴσως τὸ βλέ-πετε και από τὸ γράμμα ποῦ σὰς γράφω. Δυστυχῶς οί συμπαθηταί μου, οί παῖδες τοῦ στρατοῦ, ποῦ εἴνε ὅλοι παῖδιά στρα-τιωτικῶν, θέλουν νὰ γίνουν στρατιω-τικοί! και όταν τοὺς εἶπα ότι ἐγὼ θέλω νὰ γίνω χορευτής, μ' ἐπεριγέλα-σαν πολὺ...»

Εὐτυχῶς έχω γερά χέρια, — και ἂς μὴν εἴμαι υἱὸς στρατιωτικοῦ, — και μπο-ρῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα. Κατάφερα δυὸ καλὰς γροθιὰς εἰς τὸ μάτι τοῦ μεγαλή-τερου τῆς τάξεως, κάποιου ὀνομαζομέ-νου Φιρμίνου, ο όποιος από τὴν ὥρα ε-

κείνη ἔγινε φίλος μου. Ἴσως γι' αὐτὸ γίνεσται και ο πόλεμος. Τουφεκίζονται οί άνθρωποι και σπαθίζονται μεταξύ των, γιὰ νὰ γίνουν ἔπειτα καλλίτεροι φίλοι. Διά τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἐρωτήσω και τὴν γνώμην τοῦ άξιωματικοῦ μας.

«Ἄ, καλέ μου διδάσκαλε! Τώρα πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Φαντασθῆτε, ότι εἰς τὸ στρατόπεδον οί στρατιῶται χο-ρεύουν. Χθὲς τὸ βράδυ ο ὀπλοδιδάσκα-λος διωργάνωσεν ἓνα χορόν, εἰς τὸν ὁ-ποῖον, χάρις εἰς τὰ καλὰ σας μαθήμα-τα, εἴχα μίαν ἐπιτυχίαν, μὰ μίαν ἐπι-τυχίαν! ...»

«Εχόρεψα σαραμπάντα και ὁ-λοι μ' ἐχειροκρότησαν. Ο ὀπλοδιδάσκα-λος, ο όποιος εἴνε και καλὸς χορευτής, (ὅχι σὰν και σὰς, βέβαια, ἀλλὰ πάντα καλός,) μ' ἐφίλησε και ἔπειτα ήθέλησε νὰ χορέψωμε βιζαβί. Από τὴν στιγ-μὴν ἐκείνην τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γροθιάς εἰς τὸ μάτι τοῦ φίλου μου Φιρμίνου συν-επληρώθη, και ὅλοι πλέον εἴνε καλοὶ μαζί μου.

«Χθὲς τὸ βράδυ, ο Βοναπάρτης ποῦ ἐπρυγύριζε τὸ στρατόπεδον, επέρασε κοντὰ από τὴν σκηνήν μας και ἐστάθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν λοχίαν Πιλοῦ ἂν ἤτο εὐχαριστημένος από τοὺς μαθητὰς και ἂν θὰ ἤμεθα ἄξιοι νὰ γίνωμεν γρήγορα στρατιῶται. Με εἶδε και με ἠρώτησε :

«— Λοιπὸν, μικρέ; ... Εἶσαι καλλι-τερα ἐδῶ παρά εἰς τὴν ὁδὸν Σαντράιν ;

«Τοῦ ἀπήντησα :

«— Στρατηγέ, δὲν εἴμαι ἄσχημα ἐ-δῶ, ἤθελα ὁμως νὰ εφθάνωμε γρήγορα εἰς τὸ Μιλᾶνον.

— Και γιὰτὶ βιάζεσαι τόσο πολὺ νὰ πᾶς εἰς τὸ Μιλᾶνο ;

«— Διότι, στρατηγέ, εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ζαρίνην και νὰ τῆς ζητήσω ἓνα ζευγάρι σκαρπί-νια τοῦ χοροῦ διά τὴν μικράν μου φίλην Λευκοθέαν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΛΑΜΠΕΡΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

Κάτου απ' τὴ χλόη γυαλιστερό Σκουλήκι, σὰν κλωστή άσπρηνία, Βοσκοῦσε ζώντας δίχως έννοια. Μὰ ἐκεῖ ἓνα φίδι φθονερό Χυμίζει και, με σουβλερό Τὸ δόντι, τὸ πληγόνει Και χάμον τὸ ξαπλόνει . . .

«Φίδι κακὸ φαρμακερό,

Τοῦ λέει, τί σ' έχω βλάψει ;

— Τὸ σῶμά σου τὸ λαμπερὸ

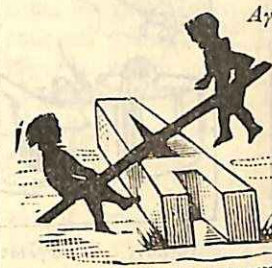
Μοῦξε . . . τὴ ζήλια άνάψει !»

(Μίμησις)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΩ ΧΙΟΝΙΖΕΙ...

Αγαπητοί μου,

ΣΠΡΗ μὲ γὰ εἶδατε ποτέ σας; Εἴνε τό-σῳ σπάνιον, ὥστε τὸ λέ-γει και ἡ πα-ροιμία. Ἐγὼ εἶδα... Ἦτο

πρῶτ', ὅμα σηκώθηκα από τὸ κρεβάτι κ' ἐπλησίασα τὸ παράθυρό μου. Ἦ ἄσ-πρη μύγα επέρασεν από τὰ μάτια μου μ' ἓνα πέπαγμα παρᾶξενο... «Νά, εἶπα, ποῦ υπάρχουν και ἄσπρες μύγες!» Ἀλλὰ δὲν επρόσβασα νὰ τὸ πῶ, και νὰ σου ἐμπρὸς μου ἄλλῃ. Σὲ λίγο πάλιν ἄλλη... Μπᾶ! Τότε ὑποπετύθηκα ότι κάτι συμ-βαίνει, ἐκύτταξα καλλίτερα και εἶδα ότι χιονίζει.

Τὶ ἀπρόσποτον ποῦ μοῦ ἐράνη αὐτὸ τὸ χιόνι! Διότι ἡ προηγούμενὴ ἡμέρα ἤτο ἐξαισία και τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα με οὐρανὸν ἀστεροκέντητον και με ἀτμόσφι-ραν γλυκυτάτην. Ἦ «λευκὴ νύμφη τοῦ βορρᾶ» μὲς ἤλθε ξαφνικά. Ἐξημερωθή-καμε με τὰ βουνὰ ὀλόγυρα χιονισμένα, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν πόλιν, από οὐρανὸν ἐντέλως σκεπασμένον, αἱ νισάδες ἐπι-πτον μικραὶ, ἀραιαὶ, ἀλλὰ συνεχεῖς. Τώ-ρα ποῦ σὰς γράφω, χιονίζει ακόμη. Και εἴνε βράδυ. Τὶ θὰ κάμῃ ἄρᾳ γε τὴν νύ-κτα; Τὰ κοριτσάκια μου ποῦ ὄνειροπο-λοῦν χιονοπολέμους, στοιχηματίζουν ότι «θα τὸ στρώσῃ». Ἐγὼ ὁμως ἀμφιβάλλω πολὺ, διότι βλέπω τὰ σύννεφα νὰ ἀραιώ-νουν. Ποιὸς ξέρει!...

Ἄν τὸ ἔστρωνεν ὁμως, τί χάρα!... Τὸ ξεύρω πῶς περιμένετε ὅλοι νὰ ἴδῃτε μίαν ἡμέραν τὴν πόλιν μας λευκήν, λευ-κά τὰ κεραμῦδια, λευκά τὰ δένδρα, λευ-κοὺς τοὺς δρόμους, λευκά ὅλα. Τὸ θέα-μα θὰ εἴνε πραγματικὸ ὠραῖον, και κάθε τοπίον θὰ σὰς ὑπενθυμίσῃ εἰκονογραφίαν από... κ-ἀ-ρ-τ-π-ο-σ-τ-ά-λ. Και τί σπᾶ-νιον ακόμη! Διότι, καθὼς ξέρετε, εἰς τὰς Ἀθήνας περνοῦν τρεῖς και τέσσαρα χρό-νια χωρίς νὰ χιονίσῃ γιὰ καλὰ οὔτε μίαν φοράν. Ἀραῖα και ποῦ, πίπτει κανένα χι-ονάκι ἀδύνατον, ξεψυχισμένον, παραστρα-τισμένον από τὰ βουνὰ, ὅπως αὐτὸ ποῦ πίπτει τώρα ἐνῶ σὰς γράφω. Λυθνεῖ, σκεδὸν ἐξαπνίζεται, πρὶν φθάσῃ κάτω, και δὲν σχηματίζει οὔτε καν λάσπη. Ἐ-πειτα παύει, φεύγουν τὰ σύννεφα, και τὴν χιονώδη ἡμέραν διαδέχεται μία αἰθρία ανοιξιᾶτικη.

Ἔτσι ἔγινε και τὴν ἄλλην ἑβδομά-δα. Τὴν Δευτέραν ὀλίγον ἐλειψε νὰ χιονίσῃ. Και από τὴν Τρίτην ὡς τὴν Κυ-ριακήν, εἴχαμεν τὰς ὠραιότερας και

γλυκυτέρας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Τὸ βράδυ, εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, ὅπου ἐπαίξεν ἡ Κυβέλη, αἱ κυρίαὶ ἐπήγαγιναν πεζῇ. Και τὴν Κυριακὴν ποῦ εἶχεν ἄπο-γευματινήν, ο περισσότερος κόσμος ἐ-προτίμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς... τὸ Φάληρον. Ἀρτίνει κανεὶς τὴν λιανάδα τοῦ Ἰα-νουαρίου ;

Ἀλλὰ σταθῆτε, γιατί χιονίζει γερά. Ἐξω ἀκούω ἀλαλαγμούς... Ἀλαλάζουν τὰ παιδιὰ, ὑποδεχόμενα τὰς πυκνὰς νι-φάδας. Καλέ, θὰ τὸ στρώσῃ! Τὰ κο-ρίτσια μου θὰ κερδίσουν τὸ στοιγίημα, και αὐρίον ὀλη ἡ πόλις θὰ μεταβληθῇ εἰς πεδίον μάχης, ὅπου αἱ χιονόσφαιραι θὰ δώσουν και θα πάρουν.

Ποτέ, ἀλήθεια, δὲν εἴνε εὐτυχέστερα τὰ παιδιὰ, παρά όταν παίζουν με τὸ χιόνι. Εἰς τὰς Ἀθήνας μάλιστα ακόμη περισσότερον, ἐπειδὴ τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἴνε σπάνιον. Ο Θεὸς λοιπὸν ἂς εἰσα-κούσῃ τὴν θερμὴν εὐχὴν των, και ἂς χιονίσῃ τουλάχιστον μίαν ἡμέραν, διά νὰπολαύσουν και νὰ ξεθυμάνουν...

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, τὸ πολὺ δύο... Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ότι ὅσον ὠραῖον, ὅσον γραφικόν, ὅσον διασκεδαστι-κὸν και ἂν εἴνε τὸ χιόνι, όταν παρατεῖ-νεται πολὺ, εἴνε ἀνυπόφορον. Και αἱ ἡμέραι τῆς τήξεως, όταν κάμνει τόσον κρῦο, τί σὰς λέγουν; Κακόμοιρες μυ-τίτσες, κακόμοιρα αὐτάκια, κακόμοιρα γεράκια παγωμένα και ξυλιασμένα!... Πληρώνετε καλὰ τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ εἴχατε, όταν ἐχιόνιζε...

Τώρα οί ἀλαλαγμοὶ τοῦ δρόμου ἔ-πασαν... Τὰ παιδιὰ δὲν εἴνε τόσο ἐν-θουσιασμένα, διότι αἱ νισάδες ἔγιναν πάλιν ἀραιαί. Αἱ ἐλπίδες ἤρχισαν νὰ σβύνουν. Ἀλλ' ἓνα κοριτσάκι ἐρωτᾷ τὴν γειτόνισσαν :

— Τὶ λές, κυρά-Γιαννού, θὰ χιονίσῃ;

Και ἡ κυρά Γιαννού ἀπαντᾷ :

— Κι' ἄλλο νὰ χιονίσῃ; Δὲν εἶδες, παιδί μου, ποῦ χιονίζει ὀλη τὴν ἡμέρα; Και τοῦ χρόνου τώρα!

Δὲν ἔχει δικηὸ ἡ καλὴ γειτόνισσα; Τὶ λίγο, τί πολὺ, τὸ πρῶτο χιόνι, ποῦ εἴνε καλὸ, ποῦ εἴνε γοῦρι, ἔπιασε. Και τοῦ χρόνου!

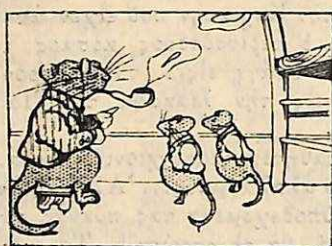
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἔστρωσε! Τὴν νύκτα, εἰς τὰ κεραμῦδια τῶν σπιτιῶν τὸ χιόνι ἐφθασε τὸ φοβερόν πάχος δύο... δακτύλων, δηλαδή τοῦ γαλατομπούρε-κου!! Και τὸ πρῶτ' αἱ Ἀθηναί μας ἤ-σαν ὡς μία... γελοιογραφία τοῦ Λονδί-νου, τῆς Πετροπόλεως, και τῆς ἰδικῆς μας Δημητσάνας... Φ.

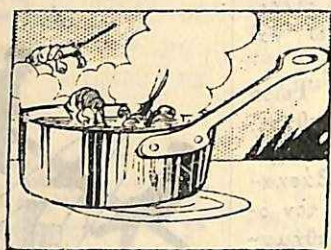
Ο Κ. ΥΠΟΚΡΙΤΙΔΗΣ, ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

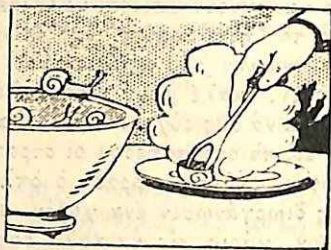
— Παιδιά μου, άρχισε να λέγει ο κύρ - Μουστακάτος· πιστέψτε μου, γιατί έχω πείρα... Οί άνθρωποι λέγουν πολύ εύμορφα λόγια, αλλά ποτέ δεν συμφωνούν με τα έργα των. Άς πάρωμεν παράδειγμα αυτόν τον κύριον Υποκριτίδην, ο οποίος είναι μέλος της

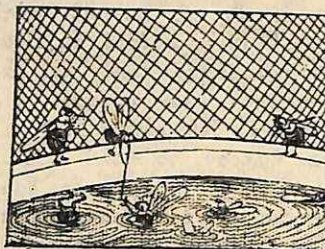
Εταιρείας των Ζωοφίλων και κάθε φοράν ανεβαίνει εις το βήμα και ξεφωνίζει: — Αίσιος, κύριοι, εις τον εικοστόν αιώνα να υπάρχουν ακόμη άνθρωποι αλιεύοντες ή κυνηγούντες άθωα και άκακα ζώα! Είναι καιρός πλέον να λείψη αυτό το αίσιος!

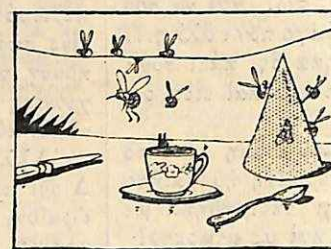
Λοιπόν, ο εύγλωττος αυτός ρήτωρ, ο προστάτης των ζώων, όταν γυρίζει εις το σπίτι του και θέλει να φάγη, βασανίζει χωρίς καμμίαν τύψιν και κατά τρόπον σκληρότατον τους δήμενους προστα- τευμένους του. Η μαγειρίσά του, κατά διαταγήν του, ρίπτει

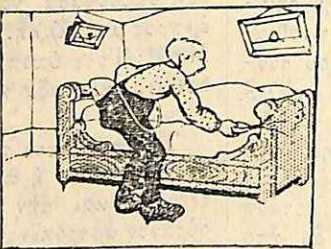
τους άστακούς εις το βραστόν νερόν ζωντανούς! Οί δε πραγματικώς άκακοί σάλιαγοι, που άλλο δεν ζητούν παρά να ζουν ήσυχα, διά να φιγουράρουν εις το τραπέζι του κ. Υποκριτίδου, πρέπει πρώτα να μείνουν πολλές ή μέρας νηστικοί!!

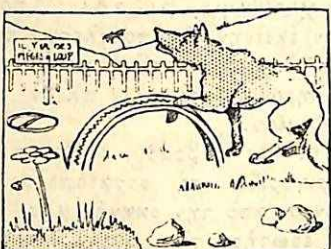
Ο κ. Υποκριτίδης είναι, παιδιά μου, βάρβαρος. Φαντασθήτε ότι εις το σπίτι του έχει μια φοβερή παγίδα διά τες μύγες. Νομίζουν οί καίμενες πως θα δροσί- σθούν και πέφτουν μέσα εις το ύ- ραιον ύγρον που βλέπουν... Είναι

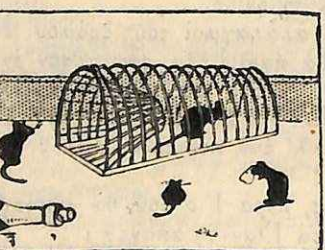
όμως ξύδι. Δεν μπορούν πιά να βγούν και περιμένουν εκεί μέσα τον θάνατον! — Και ως να μη του έφθανεν αυτή ή μέθοδος να- παλλάσσεται από τα έντομα, που δήμεν τον ένοχλούν, επενόησε και άλλες παγίδες, αλειμμένες με κόλ-

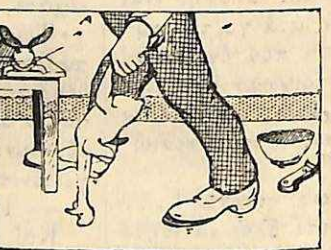
λα. Το μαρτύριον είναι φοβερόν διά τες μύγες, που κολλούν εκεί- πάλω και αγωνίζονται να φύγουν, αλλά δεν κατορθώνουν άλλο παρά να σπάζουν τα πόδια των και τα πτερά των. — Την νύκτα πάλιν (δέν του φθάνει, βλέπετε, ή ή-

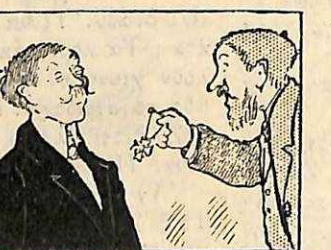
μέρα,) συχνά σηκώνεται από το κρεβάτι του και κυνηγά άλύπητα τα ζωύφια που είχαν την άφρο- σύνην να κοιμηθούν μαζί του. — Το καλοκαίρι, εις το κτήμα του, ή πρώτη του δουλειά είναι να στη- ση λυκοπαγίδες. Δυστυχία εις

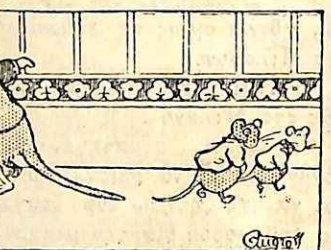
τον λύκον που θα έλκυσθι από το δολωμά και θα πιασθι! — Έπει- τα τα βάζει με τους αδελφούς μας, τους άθώους ποντικούς. Τους κάμνει με τα δολωμάτα του να μπαίνουν 'ς ένα κλουβί, από το όποιον είναι αδύνατον πλέον να

βγούν ζωντανοί. — Φαίνεται ότι ή έξοχή του έμπνεί τα άγριώτερα αισθήματα. Δεν περνά ήμέρα χωρίς να σφάζη με τα χέρια του ένα κουνέλι ή μία κόττα. Και όσα γλυττώσουν από τη σφαγή, τα παίρνει μαζί του εις τας Α-

θήνας. — Έπειτα έρχεται και ή ανταμοιβή της ανάνδρου διαγω- γής του. Ο Υπουργός τον πα- ρασημοφορεί διά τα ώραια του λόγια, άδιαφορών τελείως διά τα κακά του έργα. Άχ σέ τί υπο- κριτάς δίδονται αυτά τα παρά-

σημα — Άγαπητά μου παιδιά, να θυμάσθε τας συμβουλάς μου και να δυσπιστήτε προς τα εύ- μορφα λόγια. Είναι καμωμένα μό- νον και μόνον διά να πλανούν τους άνοήτους. Τώρα πηγαίνω να κοι- μηθώ. Καληνύκτα σας!

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΕΣ

Ο καπετάνιος έτοιμάζεται για τον πόλεμο. Συνάζει τα παληκάρια του. Συνάζει τ' άρματα του. Το χωριό έχει πανηγύρι την έτοιμασία του πολέμου. Σα σε γιορτή, όλοι χαρούμενοι στολίζονται και βάνουν τα καλά τους.

Μαύρα σύνεφα περιπολούν στο νού του Καπετάνου. Είναι ή καρδιά του βουρνω- μένη. Κάποιος συμφορής το φοβέρισμα κρέμεται άπ'ανωθι του. Του πολέμου πεία ή σαλαγή δεν τον τραβάει. Έχασε την πολέμοχαρη όρμη, την περασμένη.

Ανεργός, βαρύς, όλο και σπρώχνει την ώρα του ξεκινήμου.

Ανήσυχη ή γυναίκα του, ακολουθεί σαν ίσκιος κάθε κίνημά του. Φτερουγίζει περίφοβη ή ματιά της γύρω του. Η ψυ- χή της λαχταράει για τον άγαπημένο της. Αδών τον πόλεμο μ' αλάλητη τρο- μάρα κι' αυτή τον περιμένει· αυτή που τόσοί άλλοι πόλεμοι σκληροί δεν της λίγυσαν την άντρίκεια της παληκαριά.

Κακά σημάδια δείχτηκαν, από μέρες πρώτα, στο σπίτι του Καπετάνου. Τ' άρ- νιού ή πλάτη είχε μοντέψη θάνατο. Α- σκημο όνειρο είδε κι' ο Καπετάνος. Θε-

λό ποτάμι διάβαινε... Μιά όρνιθα λά- λησε στη θύρα του σπιτιού σαν πετει- νός. Μάντεμα άλάθευτο για τις γυναί- κες! Τό σκυλί του άρέντη ούρλιασε πα- ράξενά. Τό στριγλοπούλι έσκουξε τη νύχτα στα κεραμίδια.

— Μακριά από τη ζωή του Καπετά- νου κάθε κακό!

Τέλος έφτασε ή ώρα! Παίζουν τα λα- λούμενα και πέφτουν ντουφεκιές. Το χω- ρίο συντροφεύει τα παληκάρια ως πέρα από τη ράχη. Κι' άρχίζουν οί πικρόγε-

λοι χαιρετισμοί. Τα παληκάρια θαρρείς κινούν για γάμο. Και τραβούν μπροστά τα παληκάρια. Κ' ή άρχολογή, που άφι- νει πίσω ο δρόμος τους, φτάνει στο χω- ριά σαν αντίδογμα πολέμου, που άρχι- σε κιόλα.

Μονάχος ο Καπετάνος μένει σιωπη- λός στη θύρα της αύλης. Άδάκρυτος, με στεγνά λόγια άφίνει γεια στη γυναί- κα του, που σπαράζει από τον πόνο. Ί- σως τον βλέπει και στερνή φορά. Κι' ό- μως δεν τολμάει ν' άφήση ελεύτερο το κλάμα της.

— Μην πές! του λέει. Άν θέλεις το καλό μου. Άς περάση αυτήνη ή μέ- ρα χωρίς να πάθης τίποτα. Ίστερα βό- λι δεν θα σ' άγγίξη! Κάτσε!

Και δε βασιτείται πειά, ή λιγόκαρδη γυναίκα. Θυμώνει ο Καπετάνος. Τη βρίζει και τη διώχνει. Κάνει καρδιά στον έαυτό του, γιατί τα κλάματα εκείνης του σείγγουν το λαιμό. Τού φαίνονται κι' αυτά κακό σημάδι.

— Άφού με γράφεις πεθαμμένον, κλάψε με από τώρα, της λέει κι' αυτός μέσ' το θυμό του. Έγώ σ' άφίνω γεια.

Πηδάει στ' άλογο και τρέχει να φτά-

ση τα παληκάρια, που θα τον περιμέ- νουν, κι' ίσως γελούν με τ' άρχολινήμά του. Τι πόλεμος ήταν εκείνος! Λιον- τάρει δείχτηκε ο Καπετάνος. Άχόρτα- στος, σά να πολεμούσε ύστερ' από και- ρούς και χρόνια. Μ' άπέρσθη καινούρια ριχτηκε στους τούρκους σφάζοντας, σά να ζητούσε το θάνατο. Και δεν τον ήυρε!

Περήφανοι, από λάφυρα γιομάτοι, κάνουν οί νικητές τα πιστόρια της χα- ράς τους. Φτεροπόδαροι λεβέντες άπ' αυτούς έτρεξαν να φέρουν της νίκης τ' άγγελμα στο χωριό. Και βγαίνει όλο το χωριό ν' άπαντήσει τη νικήτρα συνο- διά. Κ' ή γυναίκα του Καπετάνου πρώτη άπ' όλες τρέχει ν' αγκαλιάσει τον ά- φέντη της, άκέρειον, πειό άκριτόν και πειόμορφο, όπως δεν τολμούσε να τον καρτερή.

Άπό τ' αντίπερα βουνά φτάνει ή ά- χολογή των δοξασμένων, που τραγου- δούν οί ίδιοι της νίκης τη χαρά. Ξεχω- ρίζει άπόμακρα το ροδόλημα των παλη- καριών. Πρώτος προβαίνει ο Καπετάνος. Κι' ακολουθούν στο μονοπάτι το στρη- φογύριστο τα παληκάρια. Χαιρετισμοί με ντουφεκία και μαντήλια κι' ανακρά- σματα πάνε κι' έρχονται. Κάτου βουίζει ή ρεματιά, κλέφτρα κάθε αντίλαλου. Ο

Καπετάνος περήφανος διανεύει με το χέρι. Γνωρίζει τη γυναίκα του ανάμεσα στις άλλες. Πεταίει ή καρδιά του στο χωριό. Άξαφνα τ' άλογο τινάζεται πι- σω φρενισμένο. Γυρίζει ο Καπετάνος από της χαράς του το ξεγέλασμα. Μεγάλο φειδι, ήμερο, γαλήνιο, περνούσε από το- να πλευρό του δρόμου στ' άλλο.

— Όχτρος! φωνάζει ο Καπετάνος.

Και σέρνει την πιστόλα. Σηκώνει το λύκο και σημαδεύει. Το σερπετό είχε περάση και κρύφτηκε. Ξανάβαλε την πι- στόλα ο Καπετάνος στο ζουνάρι. Δεν άργησε να λησμονήση αυτό το συναπάν- τημα. Κακοσημαδιά παράκαιρη!

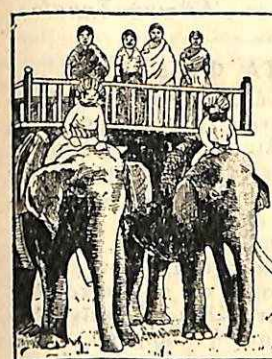
Βρίσκονταν πια όχι μακριά από το χωριό τους. Άγριες αγκαλιές ανοίγον- ται να σφίξουν τους αγαπημένους τους. Και πρώτη χύνεται ή Καπετάνισσα. Κι' ο Καπετάνος ο περήφανος πηδαί ανα- λαφρα από τ' άλογο. Κι' εκεί γλιστράει ή πιστόλα από τη μέση του. Παίρνει φωτιά, κι' ο Καπετάνιος πέφτει νεκρός στην αγκαλιά της Καπετάνισσας.

(Άπό το 'Ημερολόγιον Σκόκου).

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

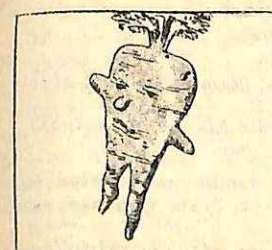
Ίνδικόν θέατρον

Εις τας Ίν- διας υπάρχουν πλανόδια θέα- τρα. Άποτε- λούνται από έν ικρίωμα, το- ποθετημένον εις την ράχιν δύο ελεφάντων επί του οποίου χορεύουν και παριστάνουν οί ήθοποιοί. Τα

θέατρα αυτά γυρίζουν από πόλιν εις πό- λιν και φαίνεται ότι είναι πολύ δημοφιλή. Είναι το παλαιόν «άρμα του Θεσπίδος»... με κάποιας τροποποιήσεις.

Πατάτα - άνθρωπος

ζεται Μουτέ. Παριστάνει ένα τερατώδη

άνθρωπον με δύο χέρια και με δύο πό- δια. Καθώς βλέπετε, δεν λείπουν ούτε τα μάτια ούτε ή μήτη.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί
Μαγική εικόνα

Είμπορείτε να μάς πητε ποσα ποτη- ράκια έτσωσε ο μεθύστακας αυτός;

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοράστης ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Α- θήνας, τας Έπαρχιας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την απο- στολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα ό- λων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθι από τα δε- κάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλή- ρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Δια-

πλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθόμε- νον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθι ο συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθι).

Λύσις της Μαγικής Εικόνας
και του Γυμνάσματος
του βου φυλλαδίου

Α') Η κεφαλή του ίππέως σχημα- τίζεται επί του έριππίου, φαίνεται δε άν ή εικών αντίστροφη ώστε ή άνω δεξιή γωνία να γίνη βαςία.

Β') Το κείμενον της έπιστολής των ναυαγών πρέπει να συμπληρωθι ούτω: «Notre navire a coulé dans le voisinage des iles Moluques. Re- fugiés sur un flot desert, nous attendons du secours».

Ητοι: «Τό πλοϊόν μας έδυθίσθη πλησίον των Μολούκων νήσων. Καταφυ- γόντες εις έρημον νησίδα, περιμένομεν βοήθειαν».

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί, παρακαλούνται, διά να μη παραπίπτη το φύλλον των, να δηλώ- νουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφεϊόν μας, αποστέλλοντες και 50 λεπτά διά την εκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εϋθυνηόμεθα διά την άπώλειαν του φύλλου.

77. Αίνυμα

Στὸ ὄλον μου πᾶς ἄνθρωπος
Προσφέρει τὴν ζωὴν,
Καὶ τὸ μισόν μου δεύτερον
Φέρει στὴν κεφαλὴν.
Ἄλλ' ἂν θελήσῃ ἐξ ἀρχῆς
Τὸ τρίτον μου νὰ βγάλῃ,
Τῆς Γροίας βασιλοπούλου
Ἐμπρὸς του θὰ προβάλλῃ.

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

78. Δημῶδες Αίνυμα

Ἐξῶθε γυαλιστερό
Κί' ἀπὸ μέσα μαλλιάρῳ
Κί' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ μαλλί,
Εἶνε μιά μπουκιὰ καλῇ.

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Βοσπορίας Ἰταλονεύκου

79. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ἦ τάφος θὰ σοῦ δώσῃ,
Ζωύφιον ποῦ τὸ πατεῖς
Τὸ ἄλλο θὰ δηλώσῃ.
Σύζυγον τοῦ Ὁκεανοῦ
Τὸ τρίτον φανερώνει,
Καὶ μ' ἓνα ζῶν ἄγριον
Ὁ Ρόμβος τελειώνει.

*Ἐστάλη ἐπὶ τὸ Ματωμένο Φεγγαρί

80. Πυραμὶς

+ Οἱ σταυροὶ ἀρχ. βασίλισσα ὦραιο-
* + * = Δέν εἶνε πνεῦμα. [τάτη.
** + ** = Χρονικὴ διαίρεσις.
*** + *** = Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζ.
* * * + * * * = Ἐπίθετον.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἐρμὸ τοῦ Πραξιτέλους

81—82. Δεξιθηρία

Νὰ εὐρεθῶν δύο Ἑλληνικαὶ πόλεις, ἔχου-
σαι τέσσαρας συλλαβὰς ἐκάστη, ὅλας μὲ α.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρείου

83. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευ-
τέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθε-
ξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον φιλόσοφον Ἑλληνα:
1, Θεά· 2, Βασιλεὺς ἐπιφανής· 3, Κρά-
τος τῆς Εὐρώπης· 4, Βασιλεὺς τῆς Περσίας,
5, Μέγας φιλόσοφος· 6, Ἦρω· 7, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· 8, Ἐκ τῶν ἐπὶ
τά σφῶν· 9, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου·
10, Δίκαιος.

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Γενναίουφχου Ἑλλήνος

84. Μικτὼν

ὄν - κν - αιο - αου

*Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Μαρκου Ἀδελφίου

85. Γρίφος

00	τῆς	τῆς	αἰματάνων
αὐτῆς	τῆς	πρᾶγμα +	ἀφῶν
τῆς	τῆς		Ἄνθη
	τῆς		Κίως
	θεῖοι	θεῖοι	
	νομ'	θεῖοι	
	θεῖοι	θεῖοι	
	θεῖοι	θεῖοι	

*Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μικρούλας Πατρινιάς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παρακαλῶ τὴν πρώην Πεταχτὴν Νεραϊ-
δουλάν ὅπως μοῦ φανερώσῃ νέον τῆς
ψευδώνυμον φανερώσουσά ἐπίσης ἰδικόν μου.—
Ἡ φίλ σου Πρώην Ἀττικὴ Νύξ.

Α νταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν.
Ἡ ἐπιστολὴ νὰ στέλλεται μὲ τὸ Ὁ-
θωμανικὸν ἢ Αὐστριακὸν ταχυδρομεῖον Poste
Restante. — Νικόλαος Ε. Γιοκαρίνης. Σά-
μος Βαθύ. (14', 32)

Εἶνε ἀδύνατον νὰ λάβετε βραβεῖον ψηφίζόν-
των, ἂν δὲν ψηφίσετε τὰ δέκα ὑπέρροχα
ψευδώνυμα τοῦ «Ἐνωτικῆς Μαρμαροβασιλι-
κοῦ Συνδυασμοῦ», τοὺς ἀπογόνους τοῦ Μαρ-
μαρομήνου Βασιλῆα. Ζήτω λοιπὸν ὁ Ἐνωτι-
κὸς Συνδυασμός! Νίκη πρέπει νὰ στέψῃ αὐ-
τόν. — Ἀδελφὴ ἡ Δευτεριὰ (Ἐνωτικὸς
Μαρμαροβασιλικὸς ὑποψήφιος.) (14', 33)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 65]

ΑΘΗΝΩΝ· Ὁρ. Θωμόπουλος, Βασιλικὴ Κανίλ-
λη, Γεώρ. Α. Κουρούκλης, Πίπης Α. Κουρούκλης,
Νικόλ. Σ. Ἀποστολάκης (5), Τελαζούμνη, Παναγ.
Ε. Ἀγγελάκης, Ἰωάν. Ε. Ζάχος, Κωνσ. Γ. Ζε-
νοπούλου, Γεώρ. Ν. Σοῦλης, Γεώρ. Ε. Ζαλοκώστας,
Νίκος Γ. Παπαδόπουλος, Οὐλκία Ι. Κρίστη, Νικ. Α.
Μηλαιογιάννης, Γεώρ. Α. Μακρυγιάννης, Βασ. Μ.
Κύρης, Σπ. Γ. Λεωτσάκος, Νικόλ. Α. Γιγάντης,
Ἡλ. Σπ. Καλλιγής.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ· Γ. Πηλεζιώτης, Εὐαγ. Σ. Σουλελῆς,
Κ. Ελ. Παπανικολάου, Κ. Π. Νικολόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΔΙΒΕΡΙΟΥ· Γ. Ν. Κηπίωτης.
ΑΝΔΡΟΥ· Αεωνίδας Μ. Λεωτσάκος.
ΑΡΓΑΔΑΣΤΗΣ· Γ. Ε. Καραλάς.
ΚΑΛΑΜΩΝ· Μαρία Λαλιού, Σαπφώ Α. Σισί-
νη, Μιχ. Ν. Κουμπίτσος, Σ. Π. Ἀναγνωστοπούλου.
ΚΑΡΥΣΤΟΥ· Ἀγγελική Γ. Ταρσατοπούλου,
Γεώρ. Γ. Ταρσατοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Ἡρακλῆς Ν. Πετιμεζάς, Σπ. Α.
Μεταξάς, Ἐπαύριος Πηλῆς (5), Γεώρ. Μ. Γιαν-
νουλάτος (5), Πίπης Θ. Καραούσης (5).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαρι-
νῶν, Ἀλεξ. Π. Ἀλιβιζάτος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Θεοδ. Γ. Παπανικολάου, Γεώρ. Σ.
Κούρκαφας.
ΠΑΤΡΩΝ· Ἀνδρ. Γ. Σίνος.
ΣΠΑΡΤΗΣ· Πάνος Χ. Ψυχολόγος, Ἀθ. Γ. Βα-
λασάκης.
ΣΥΡΟΥ· Γ. Π. Γιαννουκάκης, Θεοδ. Ἀρ. Βλη-

ζιώτης (5), Ἄννα Χρ. Μουχτοπούλου (5-6), Φω-
τίος Χρ. Μουχτοπούλου (5-6), Θεοδ. Χρ. Μουχτο-
πούλος (5-6), Α. Θ. Βελισσαρόπουλος (5-6) Ἀντ.
Ἀντονακόπουλος, Φρ. Ν. Σαλαχας, Μιχ. Π. Κα-
ταμαντῆς.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Σοφία Ν. Αισωσάνη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ὀδύσια, Π. Παπασπυρίδου, Κρα-
νὴ Νίκης, Νίκος Βαμβακούλας, Δημ. Δανιήλ, Μιχ.
Ι. Τζιώτης, Κωνσ. Α. Στουμπιάδης, Χαράλ. Γ.
Ἀποστολίδης, Παναγ. Α. Γούσιος, Θεοδ. Α. Ἀ-
ναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

Α.Ι.ΔΙΝΙΟΥ· Μ. Ε. Μιχαηλίδης (5)
ΒΑΦΝΗΣ· Ε. Ε. Κανδύλης (5)
ΒΙΕΝΝΗΣ· Νίλκε (5)
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Ἀγγελική Σ. Καπρίτσιου (4),
Α. Κ. Ἀράνης (5), Γ. Χρηστίδης (5)
ΚΑ.Ι.ΡΟΥ· Γ. Σταυρόπουλος (4)
ΚΥΔΑΡΙΩΝ· Μαριάνθη Δημητριάδου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Χρ. Α. Σάνθως
(5), Δημ. Π. Μουσταγιάννης (5), Κάριεν, Σουλῆς,
Ἀρ. Φαλκιδῆς, Κ. Καπετανίδης (4),
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ· Στυλ. Θ. Χατζῆ Στυλιανῶν,
Θεοδ. Γ. Κυριακίδης.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· Ἐμμ. Πνευματικὸς (5-6), Βα-
σίλειος τῆς Κύπρου (5), Μαργαρίτα Μόσχου, (5),
Ἐμμ. Ι. Χαμεζιάνος (5-6), Μάρω Γιαννουλάτου,
Κλεοπάτρα Ι. Καλογίρου, Παναγιώτα Μανικάρου,
Αἰλικά Λαζαρίου, Σοφία Μόσχου, Κωνσταντῆ Ἀν-
σα, Γεώρ. Σμαράγδης. Ἐλὴνη Διακόνη, Γεώργιος
Θ. Παγώνης, Εὐάγγελος Κικκαλῆς, Φωτεινὴ Χα-
μεζιανῶν.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας)· Παύλος Παπαδόπουλος.
ΡΑΜΑΙΟΥ· Γαρυέλλα Μαυράκη.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Μιχαὴλ Φερχῆ.
ΣΜΥΡΝΗΣ· Φιλοπατρις Ἰων [5]

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκφόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπι-
σαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οὕτως ἑξῆς
τρεῖς: ΑΝΤ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, μαθητὴς
Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἐν Σέρφ. ΓΕΩΡ. Θ. ΠΑΓΩ-
ΝΗΣ ἐν Πορτ-Σαῖδ καὶ ΣΤΥΛ. Θ. ΧΑΤΖΗ-
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ οὐ μὲν πρῶτος ἐν-
εργῶν δι' ἑξήμισιν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς μί-
νας ἕκαστος.

Προσάξουν λοιπ. 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.
Ὁ ἀποστέλλων ἀνὸς δεκακίπτου τὴν λύσιν διὰ
ἀναφύρουνται, οὐτε ὁ ἀποστέλλων πεντάκίπτου ἀντὶ
δεκακίπτου. (ῥηματούσημον ὁθωμανικὸν 10 παρὰς
ἰσοδυναμεί μὲ 6 λεπτά. ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται
ῥηματούσημον 20 παρὰς).

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1911

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα
οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1632 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς
ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑ-
ξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάμετο ἡ 15 Ἰανουαρίου. Ἐκλήρωθησαν
δὲ κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ:

792, ἐκέρδισεν ἐν ὥρολόγιον τῆς τοῦ πῆς.

307, 1085, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
κατ' ἐκλογὴν του.658, 1385, 946, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχ-
μῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.1430. 101. 531, 9, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.1517, 737. 1134, 189, 860, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Δια-
πλάσεως» τοῦ 1912.54, 1238, 1339, 242, 1476, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς
Ἀγάπης».973, 1423, 378, 763, 899, 1047, 579, 696, 1070 124, ἐκέρδισεν ἕκαστος
ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.1361, 1269, 412, 841, 1288, 39, 1547, 889, 277. 1002, 453, 1502, 1115,
333, 1570. 1415, 594, 1317, 1457, 218, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον
Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 9 φύλλον τῆς προσεχέως ἐκδομένης, χωρὶς νὰ δικαι-
οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπο τῆς τυχῆς ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλον,
οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν
τόμους κατ' ἐκλογὴν του, ἀπηρθυσάμεν σήμερον ἐπιστολὴν παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
σουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1911 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου
καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ
θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμη-
μηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάμεται ἡ 15 Ἀπριλίου 1911. Εἶνε δὲ τὰ
Δώρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω πρώτης.